

≈ KATARINA GENAR ≈

Den magiska kappan

**BONNIER
CARLSEN**

≈ 1 ≈

Livia vaknar tvärt. Det är mörkt i rummet och det tar en stund innan hon inser att hon ligger i sin säng. Hjärtat bultar hårt.

Vilken märklig dröm!

Hon hade varit på väg någonstans, men vart?

Det var skymning minns hon och dimman låg tät. Så plötsligt kom en flicka emot henne. Flickan var blek med stora mörka ögon.

– *Har den äran på födelsedagen, viskade hon. Min bok ...*

Det såg ut som om hon ville säga något mer, men dimman slöt sig om flickan och så var hon borta. Livia ropade efter henne. Men det enda som hördes var en ensam fågel som sjöng.

Livia tänder sänglampan och kisar i det skarpa ljuset.

Väckarklockan på nattduksbordet visar 02.26. Hjärtat lugnar sig i bröstet, men hon har en obehaglig känsla i kroppen. Det var något kusligt med drömmen. Tänk att flickan sagt: *Har den äran!* Och undrar vad det var hon ville säga mer?

Fast det var ju bara en dröm. Inget att fundera vidare över. Kanske är jag bara lite spänd inför min födelsedag, tänker Livia.

Om några ynka timmar fyller hon elva år. Som hon har längtat! Nästan alla i klassen har redan fyllt. Klara, Livias bästis, fyllde redan i januari.

Hon tittar på klassfotot som hänger bredvid sängen. Där står hon och Klara bredvid varandra. Livia gap-skrattar på bilden. Precis när fotografen skulle ta fotot så kittlade Klara henne i midjan. Det är typiskt Klara!

Förut, när Klaras föräldrar fortfarande var gifta, bodde Klara i radhuset bredvid Livias. Då kunde de ha sällskap till skolan varenda dag och sova över hos varandra så ofta de ville. De gjorde nästan alltid läxorna tillsammans, ibland bytte de läxböcker, de kunde härma varandras handstil perfekt. Fröken märkte aldrig någonting.

Oftast var de hemma hos Livia.

– Det är så lugnt och skönt hos dig, brukade Klara säga.

Hemma hos Klara var det alltid stökigt. Klaras två småsyster ville jämt vara med och leka. Och så bråkade

Klaras föräldrar nästan hela tiden. Till slut skiljde de sig och sålde radhuset.

Livia får ont i magen bara hon tänker på den där dagen då Klara flyttade. Både hon och Klara grät när flyttbilen kom.

Mamma och pappa försökte trösta.

– Ni kommer ju att träffas varje dag i skolan, sa de.

Livia hade bönat och bett om att Klara skulle få flytta hem till dem i stället. Men de tyckte inte alls att det var någon bra idé.

– Det förstår du väl att Klara vill bo tillsammans med sina föräldrar, sa mamma.

– Och så vill hon ju träffa sina syskon, sa pappa.

Men jag då, tänkte Livia. Jag har ju inga syskon.

I hemlighet brukade hon låtsas att Klara var hennes syster. Men det har hon inte berättat för någon.

Tänk om man hade en tvillingsyster! Då skulle man ligga tillsammans och vänta på att fylla år.

Livia har redan tjuvkikat på sina födelsedagspresenter. Mamma hade gömt dem i sin garderob. Ett av paketen var ganska stort och inslaget i brunt papper som såg lite gammaldags ut.

Undrar vad det kan vara?

Mamma och pappa hade frågat vad hon önskade sig. Och hon hade som vanligt svarat att hon ville ha en liten

kanin med hängande öron. Fast hon vet att det inte går, för pappa är allergisk.

– En vandrande pinne kanske? föreslog mamma.

Som om det skulle vara samma sak!

Hon suckar. Mamma och pappa vill vara snälla. Men de fattar liksom inte vissa saker.

I morgon ska Klara komma och äta tårta. Hon blir den enda gästen. I vanliga fall brukar alltid farmor och farfar komma, fast just i år är de på jorden-runt-resa.

Livia släcker lampan och kurar ihop sig under täcket. Men det är svårt att somna om.

Tankarna surrar i huvudet och den kusliga känslan från drömmen vill inte riktigt släppa taget.

≈ 2 ≈

≈ **J**a må hon leva, ja må hon leva ...
Livia hör hur mammas och pappas viskande röster närmar sig. Så känner hon hur mamma greppar tag i hennes ena hand. Pappa tar tag i den andra. Livia reser sig försiktigt upp och går mellan mamma och pappa över golvet ut ur sitt rum, nerför trappan. Från vardagsrummet anas ett svagt, skimrande ljussken. Där brinner massor av stearinljus. Varje år, på hennes födelsedag, tar mamma och pappa fram alla ljusstakar och alla ljus och ljusstumpar de kan hitta och tänder dem. Mamma kallar det för ett *ljusbad*.

Livia får blinka några gånger innan hennes ögon har vant sig vid ljuset av alla de fladdrande små lågorna. På soffbordet ligger en hel hög med paket. Bredvid paketen

finns en kopp varm choklad och en ostsmörgås.

– Ett fyrfaldigt leve för Livia! Hon leve! Hurra, hurra, hurra, hurra!

Mamma och pappa ler mot henne. Oktobermörkret är kompakt utanför fönstret, men inne i deras radhus är det varmt och ljust.

Livia kryper upp i soffan och smuttar på chokladen. Mamma och pappa hämtar kaffe i köket och sätter sig i fåtöljerna mitt emot henne.

Pappa nickar mot paketen.

– Ska du inte öppna?

Han älskar födelsedagar och överraskningar. Nu tittar han förväntansfullt på medan Livia radar upp paketen i storleksordning. Så har hon alltid gjort, ända sedan hon var liten. Det är sju stycken. Det minsta paketet är hårt och platt med blommigt papper och grönt, krulligt snöre.

– Börja med det, föreslår pappa.

I paketet ligger en silvrig klocka. Den visar på kvart över sex.

– Tack, säger Livia och ger mamma och pappa varsin kram.

Sedan tar hon det största paketet, det med gammaldags papper.

Hon klämmer på det. Det är mjukt.

– Skynda dig, säger mamma. Jag spricker av nyfikenhet!

- Men det är ju du själv som har köpt det, säger pappa.
- Ja, men ändå, svarar mamma, det är ju så spännande!
Hennes ögon glänser.

Livia skrattar och sliter upp paketet. Sedan drar hon efter andan.

En kappa! Å, så fin!

Den är röd med svarta sammetsknappar.

- Va? säger pappa förvånat. Jag trodde vi hade kommit överens om den där täckjackan ...

– Jag kunde inte låta bli, säger mamma. Den här kappan hängde i fönstret i en antikaffär i Tysta gränden och den påminde mig om en kappa min mamma hade en gång i tiden. Fast den var grön.

Pappa ler.

- Prova den! säger han.

Livia tar på sig kappan över flanellpyjamasen. Hon snurrar runt ett varv. Kappan följer med i rörelsen.

- Du är jättesöt i den, säger mamma.
- Ja, säger pappa. Den är som klippt och skuren för dig!

Livia går ut i hallen och ställer sig framför den stora spegeln.

Hon drar med händerna över kappans mjuka tyg och de lina sammetsknapparna. Knapparna är lite slitna i mitten. Det beror förstås på att det är någon som har haft kappan tidigare.

Hon ler lite.

Aldrig någonsin har hon ärvt kläder. Hon har alltid fått nytt. Så möter hon sin blick i spegeln. Hennes ögon är mörkare än vanligt, nästan svarta. Stearinljusens sken ger skuggor under ögonen. Hon ser annorlunda ut i kappan. Som om hon kom från en annan tid. Som om hon var någon annan.

– Kom nu, Livia, du har fler presenter att öppna.

Pappa ropar inifrån vardagsrummet.

Hon går tillbaka.

I de andra paketen finns böcker och ett nytt pennskrin, hårnoddar och badskum med glitter. Farmor och farfar har skickat ett grattiskort från Argentina.

Mamma berättar om antikaffären där hon köpte kappan.

– Jag önskar att mina föräldrar hade fått se den affären. De som älskade gamla möbler.

Hon blir lite blank i ögonen. Livias mormor och morfar dog för många år sedan.

Sedan skyndar sig mamma att dricka upp kaffet. Hon jobbar som barnmorska och börjar sitt arbetspass redan klockan sju.

– Då får vi se hur många barn som föds i dag, på din födelsedag, säger hon och ger Livia en puss på kinden.

Genom köksfönstret ser Livia hur mamma småspringer

bort till sin cykel och försvinner i väg i mörkret, i riktning mot sjukhuset.

Pappa hämtar påtår och går tillbaka till fätöljen. Han är journalist och skriver artiklar för olika tidningar. Oftast sitter han hemma vid datorn och jobbar.

Livia sätter sig i soffan igen och äter sin smörgås. Hon har fortfarande kappan på sig.

– Känns det okej att det blev en kappan i stället för en täckjacka? undrar pappa.

Livia nickar. Hon gillar kappan. Särskilt färgen. Och hon tänker att det passade bra att hon fick den just i dag, inte bara för att det är hennes födelsedag utan också för att det är måndag. Hon har alltid känt att måndag är en mörkt röd dag, en dag som har exakt samma färg som kappan.

Tisdag däremot är ljusgrön, så det skulle inte alls ha passat lika bra. Eller tänk om hon hade fått kappan på en onsdag, som är brun, det skulle ha blivit helt fel!

Men det här säger hon inte till pappa.

En gång berättade hon i skolan om dagarnas olika färger. Hon trodde att alla människor tänkte så. Men hela klassen fnissade.

– Jo, söndagar kallas ju för röda dagar, för att de är helgdagar, sa fröken. Men att de andra dagarna skulle ha någon särskild färg, det har jag aldrig hört talas om.

Sedan den dagen pratar Livia aldrig om det där med dagarnas färger.

– Det är nog en rikemansdotter som har haft kappan innan, säger pappa.

– Ja, en sådan där med korkskruvslockar, svarar Livia och drar i sitt raka hår.

Pappa skrattar.

Livia kurar ihop sig i kappan. Den är mjuk och skön.

≈ 3 ≈

När Livia en stund senare ger sig i väg till skolan är det fortfarande mörkt ute. Hon går förbi en radhuslänga, fortsätter på trottoaren längs med bilvägen och svänger sedan in på kyrkogården. Skolan ligger på andra sidan, i den gamla delen av stan. Livia bor i det nya radhusområdet. Hon har bott där i hela sitt liv, så egentligen är området inte så värst nytt längre, men alla kallar det så.

Hon går förbi Direktör Ströms grav. Runt gravstenen står ett högt staket. Det ser ut som om direktören vill vara ifred där bakom. Hon stannar och tittar på sin nya klocka. Den är nästan åtta. Om ungefär tio minuter börjar skolan. Direktör Ströms grav är hennes riktmärke, om klockan är över åtta när hon går förbi den, då vet hon